

תלוי מה מנשקים

יהודים שמחבבים את המצוות [?] מנשקים, ממהרים לקיימן וחוטפים' כשיש בכך צורך. העובדה הזאת מסבירה לנו מדוע לקחו לנח שנים רבות כל-כך לבנות את התיבה. בגלל חיבתו למילוי רצון ה' [?] הוא בנאה בעצמו, מה שלקח שנים רבות.

לחבב מצוות

אחת התוצאות של מגפת הקורונה היא שהפסקנו ליצור מגע פיזי. לחיצות ידיים ונשיקות יצאו מהאופנה.

לנו כיהודים יש לדבר גם משמעות דתית [?] אנחנו רגילים לנשק חפצים כמו מזוזות וספרי התורה, תפילין וספרי קודש.

ישנם יהודים ספרדים שנוהגים לנשק את המצה לפני אכילתה, וישנם שנוהגים לנשק את האתרוג. יהודים שמבקרים בכותל המערבי נוהגים לנשק את האבנים העתיקות.

והרבה יהודים נוהגים כשבאים לבקר בישראל פשוט להשתטח על הארץ ולנשק את אדמת הקודש. כמו שהגמרא מספרת "שרבי אבא היה מנשק כיפי דעכו", סלעים של עכו (כתובות קי"ב, א). יש כאלו שמנשקים את הרבנים על כף היד, וישנם אפילו שמעיזים ומנשקים להם את הזקן.

זאת לא חובה לנשק מזוזות. נשיקה מבטאת אהבה לדבר, לכן לא שייך שיהיה ציווי לנשק. אי-אפשר להכריח אדם לאהוב משהו עד שהוא ינשק אותו. זהו דבר שצריך לבוא מהאדם מעצמו ולא על-פי הציווי.

הרעיון של הנשיקות האלו מוגדר בהלכה "כחיבוב מצוה".

כולנו מקיימים את המצווה, אבל השאלה היא עד כמה אנחנו מחבבים אותה. כולם אוכלים מצה בפסח, אבל ישנם כאלו שלא יכולים לחכות עד

שיגיע ליל הסדר ויוכלו לקיים את מצות אכילת מצה. אלו, מרוב התרגשות מסוגלים לנשק את המצה. ישנם אחרים שלא כל-כך מחבבים את המצות. הם אכן אוכלים את זה כי זה חובה לאכול מצה אבל הם לא בדיוק מנשקים את המצה לפני האכילה.

ישנו מנהג חסידי שנקרא "שיריים", מנהג שבחב"ד לא נוהגים לקיים אותו, אבל ישנם קהילות שנוהגים להביא סיר שלם של דבר מאכל בפני האדמו"ר והוא הראשון שטועם מהמאכל, ואחר-כך כל החסידים מתנפלים על האוכל, כשכל אחד רוצה לזכות בפרור ממה שהאדמו"ר שייר בצלחת. המנהג הזה נקרא "שיריים".

לאדם מן הצד זה נראה מטורף לגמרי. זה נראה כמו אנשים רעבים ללחם שיצאו מהגטו שנדחפים ונלחמים עבור פרור של אוכל, אבל מי שמכיר את המנהג הזה מבין, שהם כל-כך מתלהבים מהרבי שלהם שהם רוצים להיות חלק מהסעודה שלו.

כשנדחפים כדי לקיים מצוה זה מראה שאתה באמת שמח ומתלהב מקיום המצווה. כמו שאנשים נדחפים בהופעה של זמר, או במשחק ספורט דוחפים בכניסה ונדחפים לעמוד במקום הכי קרוב שניתן. עושים את זה אנשים שבחיי היום יום שלהם הם לעולם לא ידחפו אדם אחר אבל הם בכזו התלהבות והתרגשות שהם לא יכולים לשלוט על עצמם ונדחפים קרוב יותר. אז ישנם אלו שעושים את זה על המגרש וישנם כאלו שעושים את זה בבית מדרשו של הרבי.

לחטוף, להילחם

ההרגשה הזאת לא התחילה בתנועת החסידות, אלא זה כבר היה בזמן שבית המקדש היה קיים. בבית-המקדש היה "לחם הפנים" ^[?] היו מניחים על השולחן שנים-עשר לחמים בכל ערב שבת, ושבוע לאחר זה היו מחליפים אותם עם לחמים טריים. התרחש נס, ואותם שנים עשר לחמים משבוע שעבר היו טריים כמו שזה עתה יצאו מהתנור.

את הלחמים הישנים שהורידו מהשולחן היו הכוהנים של אותו משמר מקבלים, ועל זה הגמרא מספרת שגם שם לא היו עומדים בצורה מנומסת בתור וכל אחד היה מקבל חתיכה קטנה, אלא הכוהנים היו נדחפים ומי שהיה בריון גדול יותר קיבל יותר (קידושין נג, א).

וזה לא שהכוהנים פשוט היו רעבים לחתיכת לחם, אלא כמו שאביי אומר בקשר למתנות כהונה, שגם הוא בעצמו שהיה כהן, היה נוהג לחטוף את המתנות כהונה לא בגלל שהוא היה זקוק לזה, אלא כי הוא חיבב את המצוה. (חולין קל"ג, א).

מסופר שפעם הגיע רבי שלמה קרלינר לביקור לשבת לאדמו"ר הזקן. כששני צדיקים כאלו נפגשו זאת הייתה שמחה גדולה ומאות חסידים באו מכל האזור להיות במחיצתם.

לכבוד אותה שבת חשובה, כל הנשים במשפחה עשו אסיפה איך לארגן את השבת הזאת ובפרט מי יזכה לבשל את המאכלים, היות שכל אחת רצתה להיות זאת שתכין את המאכלים עבור האורחים החשובים. הוויכוח היה בין הרבנית אשתו של אדמו"ר הזקן, בתו, והמבשלת.

הרבנית טענה שהיא המארכת ולכן היא זו שצריכה להכין את המאכלים לשבת. הבת פריידקע אמרה שהיא רוצה לבשל, ואילו המבשלת טענה שמכיוון שהיא מבשלת תמיד אז אי אפשר לקחת ממנה את הזכות לבשל גם הפעם לכבוד האורח. הם הלכו לשאול לדעתו של אדמו"ר הזקן, והוא אמר להם שבקרבות בבית המקדש אנו רואים שכל מה שהקרבן היה חשוב יותר היו מתעסקים בו יותר כוהנים, ומשום כך יתעסקו שלושתן בבישול לכבוד האורח.

טעמה כל אחת מהן מהמאכל ונדמה לה שחסר קצת מלח והיא הוסיפה מלח. המגיש לשלחן היה אדמו"ר האמצעי וטעם גם הוא מהמאכל וגם לו היה נדמה משום מה שחסר מלח והוסיף גם הוא מלח למאכל.

מסופר שהגישו את המרק לשלחן בליל שבת אדמו"ר הזקן התחיל לאכול

את המרק ואז הוא שם לב שהאורח לא אוכל את המרק. הוא שאל אותו מדוע הוא לא אוכל. ענה לו הקרלינר שהמרק מאוד מלוח והוא לא מסוגל להכניס אותו לפה. (התוועדויות תשד"מ ח"ב ע' 2632).

עשה את המצווה בעצמך

בפרשת השבוע נח אנו קוראים על המבול. ה' אומר לנח לבנות תיבה שבה הוא יאכלס את משפחתו ואת כל הבהמות, עוף השמים ומכל הרומש על האדמה. בשביל זה יש לבנות תיבה ענקית באורך של 450 רגל וברוחב של שבעים וחמש רגל, ובגובה של 45 רגל, שלש קומות, משהו אדיר. ישנם כמה וכמה שבמשך השנים ניסו לבנות תיבה ענקית כזאת.

כמה שנים לקח לנח לבנות את התיבה? אומר רש"י שלנח לקח מאה ועשרים שנה לבנות אותה.

שואל הרבי: הייתכן שזה לקח כל-כך הרבה זמן? אם ה' נותן ציווי לבנות תיבה צריך לעשות את זה בזריזות כמו כל ציווי של הקב"ה. אם כן, נח היה צריך לשכור פועלים נגרים ובנאים שיבנו את התיבה בזריזות הכי אפשרית.

התשובה, אומר הרבי, מונחת בציווי עצמו (לקו"ש ט"ו ע' 34. שיחות קודש א' דר"ח חשון תשל"ו). ה' אמר לנח **"עשה לך תיבת עצי גופר"** (ו', י"ד), זאת אומרת, שהציווי היה שהוא בעצמו יעשה את התיבה ולא שייתן את המשימה לאחרים לבצע.

יתכן ונח יכול היה לחלוק את המצווה הזאת עם אנשים אחרים, אבל יש לומר, שמתוך שחייב את המצווה הוא רצה בעצמו לעשות את הכול, ולכן לא פלא שזה לקח מאה ועשרים שנה.

אז מה נשאר לנו בסוף? כן לנשק מזוזות או לא?

הרבי נכנס פעם לסוכה כשהוא מצונן. גיסו הרש"ג פנה אל הרבי ושאל אותו אם הצינון נגרם מהסוכה, שכן המזג אויר באותו חג סוכות היה קר מאוד. הרבי ענה לו, שהוא כבר מצונן כמה ימים, ואחר-כך הרבי הוסיף "א

סוכה פארקילט ניט" סוכה לא מקררת, ולא מצננת. מלהיות בסוכה לא נהיים חולים, ומלנשק מזוזות לא מקבלים את השפעת הנ"ל.

מובטח שמי שינשק רק מזוזות וספרי תורה יהיה בריא, אבל זה בתנאי שימנע מכל מיני נשיקות אחרות.